

დამწვა საკუთარ ალმა,
ვატყობ, თანდათან ვქრები.
სადღაც ხარობენ ალბათ
ჩემი პატარა მტრები.

რა ვენა, ციხეა, ვშფოთავ,
ცისკენ მივყავარ სურვილს.
და ემსგავსება ფოთოლს
ჩემი მწუხარე სული.

მოდის შაბათი, კვირა,
საშინელ სურათს ვხედავ:
და მესიზმრება ხშირად
მიცვალებული დედა.

ღუნავს ქარები ალვას, ელავს
მუსიკის ხმები.
დამწვა საკუთარ ალმა,
ვატყობ, თანდათან ვქრები.